הכומתה הכחולה

סקוטלנד

בחצי האי קינטיר, בכפר ארדלווה, חי פעם דייג בשם איין מק'ראה. יום אחד, כשהים היה סוער והוא לא יכול היה לצאת לדייג, החליט להכין לו שדרית חדשה ולכן יצא ליער שבין טוטאיג וגלאנאלג וחיפש מוט עץ מתאים. הדרך לשם הייתה ארוכה והוא הגיע ליער רק אחר הצהריים. אך כאשר רק הגיע לשם ערפל סמיך ירד מהגבעות והתפרס בין העצים. איין היה כבר רחוק מהבית וכאשר הערפל הסתיר את הכל, רצה לחזור מהר הביתה. לא התחשק לו לבלות את הלילה הקר תחת כיפת השמיים. הוא התחיל ללכת בשביל, שבקושי ניתן היה להבחין בו. הוא היה בטוח שזו הדרך בה הלך קודם ושהיא תוביל אותו לארדלווה. אך אחרי זמן קצר התברר לו כי טעה. השביל הוביל אותו לסביבה בלתי מוכרת, וכאשר החשיך כבר הוא מצא את עצמו אבוד בין גבעות לא מוכרות.

הוא החליט כבר להישאר שם, עטף את עצמו בסמיכתו המשובצת והכין את עצמו ללינה על מצע שרך, כשפתאום ראה אור מנצנץ בין העצים. הוא הלך בכיוון זה בצעדים מהירים וראה שהאור בוקע מחלונה של בקתת אבן, דומה לזו בה נהגו בעבר ללון רועי צאן מהסביבה.

"תהיה לי אולי הזדמנות ללון תחת גג ולהתחמם קצת ליד מדורת כבול" חשב איין ודפק בדלת הבקתה. לא נשמעה כל תשובה. "זה לא יתכן" חשב איין "מישהו מוכרח להיות שם. הנר לא נדלק מעצמו" ודפק שנית. שוב לא באה כל תשובה אך נשמע בבירור רעש של קולות. איין התרגז ממש "איזה אנשים אתם, שמסרבים לפתוח לעובר אורח עייף" קרא.

נשמע שפשוף רגליים ואישה זקנה, זקנה מאוד, פתחה קצת את הדלת, אבל החריץ היה כה צר שאפילו חתול לא היה עובר דרכו. הזקנה הביטה על איין במבט חודר ואמרה "שיהיה. תוכל ללון כאן כי אין מקום אחר בסביבה הקרובה. כנס ושכב ליד התנור."
היא פתחה את הדלת קצת יותר רחב אך סגרה אותה מיד כאשר איין נכנס. כבול בער בתנור בלהבה בהירה, ובשני צדי התנור ישבו עוד שתי נשים זקנות. הן לא אמרו מילה, והראשונה רק הצביעה לאיין על מקום בו עליו לשכב. הוא שכב שם והתכסה בסמיכה המשובצת שלו, אך לא נרדם, כי האווירה בבקתה נראתה לו חשודה והעדיף להיזהר.
כעבור כמה רגעים הרגיש שהזקנות מציצות לכיוונו ובסוף אחת מהן, בטוחה שהאורח בלתי קרוי ישן כבר, ניגשה לארגז גדול, שעמד תחת הקיר. איין שכב בלי לנוע וראה שהזקנה מרימה את המכסה הכבד, מוציאה מהארגז כומתה כחולה וחובשת אותה על ראשה. ואז פתאום הזקנה זעקה "קרליסלה!" ונעלמה מעיניו המשתוממות של איין. שתי הזקנות הנותרות ניגשו אף הן לארגז, זו אחרי זו, הוציאו כומתות כחולות ובקריאה "קרליסלה!" נעלמו ללא עקבות.
כשהזקנה השלישית נעלמה קם איין ממשכבו וניגש לארגז. הוא מצא בו עוד כומתה כחולה אחת, זהה לקודמות. ומאחר שסקרן היה לדעת לאן נעלמו שלושת המכשפות, חבש אותה על ראשו ותוך חיקוי קולן של הזקנות קרא "קרליסלה!" מיד אבני הבקתה כאילו התמוגגו בעיניו ואיין חש שהוא מתגלגל באוויר במהירות עצומה, ובסוף נחת במכה על רצפה קשה. הוא הביט סביב ומצא את עצמו במרתף גדול מלא חביות ואצטבאות של בקבוקי יין.
שלושת המכשפות ישבו שם ושתו מהבקבוקים, תוך צחוק עליז, אך ברגע שהרגישו באיין, עזבו את המשקה שלהן וקראו שלושתן "קינטייל! קינטייל! חזרה לקינטייל!" ונעלמו.
המקום מצא חן בעיני איין והוא לא התכוון כלל לרוץ אחרי הזקנות. הוא בדק היטב את הבקבוקים

והחביות, שתה כאן טיפה ושם לגימה, עד שבסוף, שיכור כלוט, נפל בפינה ונרדם חזק, כפי שעוד לא נרדם מעולם.
קרה שהמרתף אליו הגיע איין בדרך המסתורית נמצא באנגליה, תחת ארמונו של חשמן מקרליסלה. כשמשרתי החשמן באו בבוקר למרתף ראו את הבקבוקים הפזורים על הרצפה ואת היין שנשפך מחביות. "קרא כבר שבקבוקי יין נעלמו מהאצטבאות" אמר ראש המשרתים "אבל עדיין לא התרחשה גנבה מחוצפת כזו." ופתאום אחד המשרתים הרגיש באיין שעדיין ישן חזק, כל הזמן בכומתה הכחולה על ראשו.
"גנב! גנב!" קראו כולם ואיין התעורר כשהוא קשור בידיו וברגליו כמו תרנגולת שהוכנה לאפייה.
המשרתים הביאו את איין לארמון, אך קודם הורידו מראשו את הכומתה הכחולה, כי לא נאה היה להביא אותו בפני החשמן בכיסוי ראש. החשמן דן את איין למיתה במוקד.
בכיכר העיר קרליסלה, סביב עמוד עץ גבוה, הכינו ערמה גדולה של עצים. את איין קשרו אל העמוד והתחילו כבר להצית את המוקד כשההמון שמסביב הכיכר מחכה לראות את הלהבות.
איין היה כבר מיואש ומוכן למות, אך ברגע אחרון עלה רעיון בראשו. "בקשה אחרונה! בקשה אחרונה!" קרא "תנו לי לחבוש את הכומתה הכחולה שלי לדרך לעולם הנצח."
החשמן הסכים ומיד שמו את הכומתה על ראשו של איין. אך ברגע שהוא הרגיש כי הכומתה חבושה היטב, הביט על הלהבות שהגיעו כבר לכפות רגליו וצעק בקול אדיר "קינטייל! קינטייל! חזרה לקינטייל!" ולהפתעת אנשי העיר קרליסלה הטובים נעלם יחד עם העמוד אליו היה קשור, ולא ראו אותו יותר באנגליה.
כשאיין התאושש, מצא את עצמו במורד גבעה, ביער שבין טוטאיג וגלאנאלג, אך בקתת האבן, בה גרו שלושת המכשפות, נעלמה בלי להשאיר סימן.
אחרי הערפל הלילי היום היה כבר בהיר ויפה.
מרחוק ראה איין כפרי זקן.
"אולי תשחרר אותי מהעמוד הזה?" ביקש ממנו.
הזקן ניגש אליו ופתח את הקשרים.

"אבל מדוע, לכל הרוחות, הייתה קשור אליו?" שאל.
איין הביט על העמוד וראה כי זו חתיכת עץ יפה ומתאימה בדיוק למטרה שלו. הוא נזכר מדוע בעצם יצא מהבית בבוקר.
"לקחתי את העץ כי רציתי להכין לי שדרית חדשה לסירת דייגים שלי" אמר "קיבלתי אותו מחשמן קרליסלה בעצמו." וכשהכפרי הראה לו איך להגיע לכפר ארדלווה, יצא לדרך שורק בעליזות.